

[Paul Møller.]

„Men endnu mere dristigt forekommer det, at man går ud fra som givet, at produktionen kan bære den tredobbelte lønstigning fra 1. marts næste år. Hvad ved regeringen herom? Har regeringen nogen økonomiske forudsigelser eller økonomiske beregninger, der skulle gøre det muligt til næste år at tredoble den lønforhøjelse, der ydes for dette år? Er det de kuldsejlede markedsplaner, er det det europæiske sammenbrud, der fylder regeringen med den optimisme, at man til næste år skulle være så langt, at lønningerne yderligere kan forhøjes og forhøjes så meget mere, end det kan ske i år? Eller trøster statsministeren sig med Ludvig den Femtendes ord: „Efter os syndfloden?““

Nu er vi ved at nå frem til 1. marts, da disse lønforhøjelser skal træde i kraft, og så kommer man og siger: vi må have højere skatter. Normalt har højere skatter været et finanspolitisk middel, som blev anvendt for at redressere fejl ved lønfastsættelsen og indkomstfastsættelsen i det private erhvervsliv, hvor parterne selv enes om indkomstfastsættelsen; men denne gang ser vi, sagen går i sin spids, for her er det den samme instans, nemlig folketinget, der har bestemt lønforhøjelserne og nu bestemmer den skatteforhøjelse, som skal neutralisere lønforhøjelsen. Her kan vælgerne altså klart se, at ministeren i dette tilfælde giver med den ene hånd for at tage med den anden.

Så vil finansministeren måske heroverfor sige: ja men det er ikke det konjunkturpolitiske — skønt en del af begrundelsen for forhøjelserne er hentet i det konjunkturpolitiske — det er statsfinansernes stilling, der er begrundelsen.

Nu vil jeg forbeholde mig i de betragtninger, jeg her gør gældende om statsfinanserne, at det kan være, der er sket ændringer i det skøn, som den højtærede finansminister ledsagede finanslovsforslaget med. Det kan jeg ikke vide noget om. Det var et skøn, som vi havde bedt om at få revideret i udvalget om udskrivningslovsforslaget. Vi har ikke fået det endnu, derfor må jeg altså gøre mine bemærkninger på grundlag af det; det blev forelagt i november, og så må jeg bede om at få dette revideret.

Ifølge finanslovsforslaget og det skøn, der blev givet om finansieringsplanen for 1964-65, skulle staten i det kommende finansår, der begynder den 1. april i år, have et overskud på drifts- og anlægsbudgettet på 557 mill. kr. og et kasseoverskud på 229 mill. kr. Nu kommer der så øgede udgifter, så vidt jeg har forstået på 190 mill. kr., altså øgede udgifter, der egentlig kunne afholdes inden for dette skøn, der giver overskud på drifts- og anlægsbudgettet på 557 mill. kr. Men der kommer ikke blot øgede udgifter — og det synes jeg den højtærede finansminister burde have redegjort for i fremsættelsestalen — der kommer også øgede indtægter, stigende indkomster med omkring 1 milliard kr., og det betyder, at statens indtægter i kraft af forbrugs- og omsætningsafgiftssystemet og toldsystemet vil stige med 130-150 mill. kr., altså meget nær ved de erfaringer, vi har om, at 12-13 pct. af en forbrugsstigning havner i statskassen, altså meget nær ved det beløb, 190 mill. kr., vi står over for at skulle dække ind, når vi ser statsfinansielt på det. Hertil kommer yderligere eventuelle stigninger i de direkte skatter, som vi tit og ofte hen på foråret har set vise sig at være større, end man regnede med ved finanslovsskønnet. Vi må jo nu være ved at nærme os det tidspunkt, da man kan sige noget mere præcist om de direkte skatter for det kommende finansår, end man kunne, da finanslovsforslaget blev fremsat. Men ser vi bort fra eventuelle stigninger i de direkte indkomstskatter, formueskatter, selskabsskatter o. s. v., vil statens indtægter i 1964-65, når man tænker på forbrugsstigningen og den del, staten tager af denne, stige med ca. 1 milliard kr., medens udgifterne ifølge finanslovsforslaget vil stige med 800 mill. kr. Der er altså en margen til de 190 mill. kr. i stigende statsudgifter, man taler om, uden at kasseoverskuddet bliver nævneværdigt påvirket heraf; det bliver praktisk taget det samme, som det var i fjor. Det er på grundlag af det skøn, finansministeren har forelagt, jeg gør disse betragtninger gældende.

Det kan derfor ikke være hensynet til statsfinanserne, der er afgørende. Det er hensynet til konjunkturpolitikken: man ønsker et overskud, og man ønsker et større overskud end det, man budgetterede med, for at holde lønforhøjelserne i ave,